

Տ Ա Ղ

Ի պատիւ

Քերթողուի տիկին Եսփիմէ Աւետիսեանի
իր վարսմանեայ գրական գործունէութեան
Յարեւանի մարտի

Գաղտնի զօրութիւնն անծիր խորհուրդին,
Էութեանը մէջ, արեւի նրման,
Անդամադրելի հրամանով վերին
Սուրբ հուրը վառեց բանաստեղծութեան:

Դուն հասկ մ'ես ոսկի, միշտ կուռ ու պայծառ,
Իւղարեր մ'աղնիւ հայ լուսեղ երգին,
Քաղցրաբոյր խորքով արծաթ մէկ բուրվառ,
Գողար երազներու անուշ դարբնուհին:

Մըշտաթըրիչ անխոնջ թրջունի նրման,
Դուն սրոնեցիր միշտ մէջն անհունին

Կեանքը խկական, լոյսերու ծորան,
Հայ խօսքին եղար մէկ վեհ քրքումհին:

Թող դեռ քու հոգիդ երկար տարիներ
Ճոխացնէ տաճարն հայ թրթռուն երգին,
Ու տո՛ւր մեզ, մի՛շտ տուր անցեալէն յուշեր,
Տուր մեզ նորանոր նրագներ անգին:

Վաստակիդ առջև իրբեւ խոր յարգանք
Հայ կանանց կողմէ ես կը խոնարհիմ,
Մեր վառ դորովին ծաղիկներն համակ
Նրէր բերելով քու ջլնջ քրնարին:

ՆԱԶԵՆԻ ՏԵՐ-ՄԻՔԱՅԷԼԵԱՆ

Զ Օ Ն Ե Ր Գ

Քերթողուի Անայիսին՝

իր յոբելեանի մարտի

Զմեռն ի գո՛ւր կը սրբո՛ւնէ ձիւնն բսպիտակ ձեր ճակտին
Ու հեւացող ներկային փոթորկումներն հրաւառ՝
Զբրվէժներու տենդադին զահալիթմամբ երբ փրփրին,
Զեր շուրջ անդորր է, հանդիստ՝ բոյնի մը պէս

անայլայլ:

Քերթողուհի՛, ձեր ճակտին խաղաղութեան ծիրանին
Արեւծագի պէս վըճիտ կ'ընէ կեանքի երեկոն,
Զի ձեր սրբոնէ մեղմ երգեր վարդերուն հետ կը ծաղկին
Ու ձեր շէշտին հրմայքով պահը կ'ըլլայ լուսատօն:

Զեր քրնարէն քաղցրալուր իբր արծաղանդ կրկնւած՝
Ետ կը դառնան մի առ մի հունչ ու մրմունջ հեղաձայն,
Դարձած զեղօն կամ հրծծիւն, մերթ օրհնալուր

քերթւած,

Անբաւ ծարա՛ւ հայ լեզուին... մինչ սիրտն իրբեւ

խընկաման

Կը կայծկըլտա՛յ կարօտովն հայ բարբառին ամբակուռ,
Ուր կը թրթռայ դարէ դար Գողթնի Քնարն հրաշալուր:

ՄԱՌՆ ԱԹՄԱՃԵԱՆ